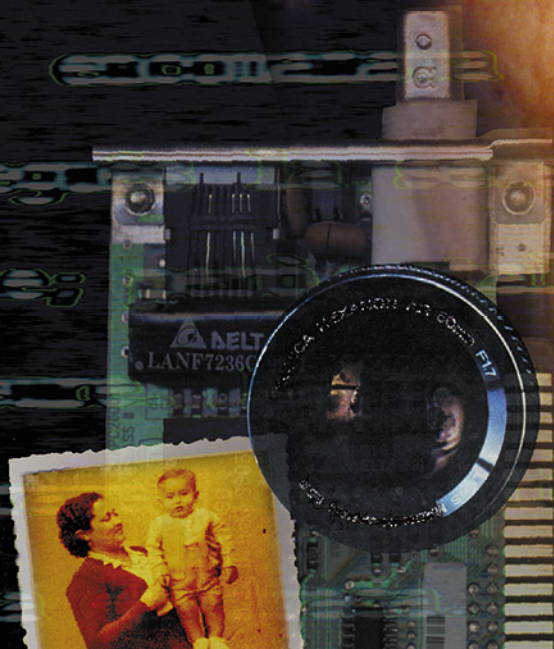

GENERACIÓ Z

David Duran

ESPURNA

bromera

1

Data: 9-11-2206. Subjecte: Esperança S.

Edat: 141 anys, 3 mesos, 2 dies.

Localització: ciutat habitatge EU810 (Arc Mediterrani).

Espai: mediateca. Tipus de servei: dictat.

Senyors d'altres mons. I senyores. Si és que en el vostre món feu distincions d'aquestes. Acabo de rebre la comunicació terrícola que s'emet a l'exterior per demanar-vos auxili. I hi ha una cosa que m'ha indignat. Ja sé que no l'heu redactada vosaltres, però als que ho van fer en el passat, ja no els ho puc dir. Fins ahir podia queixar-me a la Concepción, la penúltima supervivent, però avui estic més sola que la una i comprendreu que amb algú o altre m'he de desfogar. Lamento que us hagi tocat.

El que m'ha emprenyat és que posin el nombre de supervivents entre parèntesis. Quina desconsideració! Quan en quedàvem cent i escaig, passava. Fins i tot, una vintena... Però jo ja els ho vaig dir, als altres:

—No fem cagarel·la: si quedem deu resistents, quatre gats, què costa posar el nom complet i una

foto... no ho sé, personalitzar-ho una mica! La qüestió no és que ens vinguin a salvar? Doncs, ostres, que els de fora vegin que hi ha persones de carn i ossos que palmaran, i no només xifres!

Però, punyeta, el que m'ha semblat el súmmum de la mala bava és que segueixin posant el nombre de supervivents en xifres, quan només en queda un! Una, per a ser exactes!

Sí que m'han enviat unes comunicacions en nom del Govern Global, al cel sia, felicitant-me per ser l'última supervivent i encoratjant-me a resistir fins a l'arribada de l'ajuda. Mireu...

La subjecte mostra documentació variada. La voluntat és simplement avalar el contingut oral i, per tant, no es recullen els detalls.

Felicitations i ànims pertot arreu. No deixen d'arribar. El Panell Glocal no dona l'abast... T'acabarien posant nerviosa, si te les prenies a pit:

—Ara depèn de tu —repeteixen.

De mi? Com ha de dependre de mi? Dependrà de l'ajuda externa! Com fa anys que tenim clar.

I si depèn dels de fora, dels possibles de fora que puguin arribar a rebre el missatge i que ens vulguin venir a salvar, per què no subratllen en la comunicació que va a l'exterior que només quedo jo? Allà haurien de remarcar:

—Queda sols una persona, la senyora tal a tal lloc. Afanyeu-vos que es fa tard!

Seria més útil i em faria més feliç que no pas aquest munt d'enhorabones artificials que em tramenten màquines programades en el passat. Que el teu nom sigui enviat a tots els racons de l'univers, reproduït pels satèl·lits, és una cosa emocionant, que fa il·lusió! De vegades pensava que, només per això, valia la pena arribar a ser la darrera supervivent! I aquests desgraciats m'han pres el premi!

Mireu, l'única cosa de la situació actual que sí que m'ha fet gràcia és el dret al testimoniatge personal. Per fi m'ha tocat! Una altra història que mai no he entès:

—El testimoniatge personal es reserva al supervivent de menys edat —havien disposat.

I per què, em pregunto jo, en un món d'ancians, com el nostre, aquest dret ha de recaure en el més jove? Ells ho argumentaven a força de dir que era més previsible esperar que els supervivents de menys edat conservessin millor les facultats mentals.

Imbecil·lades. Les facultats es mantenen no per edat, sinó per salut. I com més edat, més experiència. La Concepción era l'encarnació del que dic. Ella era menys madura que jo, tenia tres anys menys. Va néixer a mitjan del 2068, era per tant dels més joves

de la Generació Z. Al final del 2068 ja no hi va haver cap més naixement...

*La subjecte perd momentàniament el fil del discurs.
Però no necessita ajuda per a prosseguir.*

Doncs aquests tres mesos que quedàvem les dues soles, ella era qui tenia el dret al testimoniatge personal! Ella, pobreta, tan malalteta com estava. No és que vulgui parlar-ne pas malament, ara que ja no hi és... Però un dia li vaig demanar:

—Concepción, que has fet ús del dret de testimoniatge?

—Qui? Jo? No.

—Dona, que no t'agradaria que la teva declaració romangués a Nova Alexandria, allí en un lloc destacat, amb un indicatiu que advertís que són les últimes paraules d'un ésser humà?

Sabeu què em va respondre?

—Que els donin pel sac!

No és per dir-ho, però la Concepción ja feia anys que no hi tocava. Imagineu-vos que la dinyo jo abans que ella: ni testimoniatge personal ni res de res. Perquè el menys veterà també posseïa el dret de localització. Aquesta n'és una altra! O sigui que si haguéssiu arribat vosaltres, gent d'altres mons, us haurien lliurat les seves coordenades de localització. Al Canadà, hi hauríeu anat a petar! Potser veient-la

hauríeu decidit passar de llarg i no ajudar-nos. Us demanaríeu, decebutos:

—Això hem d'evitar que s'extingeixi? Aquesta mòmia?

I és que la Concepció últimament estava molt demacrada. Molt. Quan passes de 140 anys és difícil mantenir les formes. Però, mireu, jo encara m'aguantava bastant bé...

La subjecte, auxiliada per l'alçador de butaca, es posa dempeus i estén lentament les extremitats superiors. Somriu satisfeta i s'asseu de nou.

Doncs bé, així que m'he despertat, els automatismes del Govern Global m'han comunicat la mort de la Concepció i m'han atorgat el dret de localització i el de testimoniatge. I d'aquest últim n'estic fent ús, des de fa uns minuts. Al cap de poques hores de tenir-lo.

Sé que és una mica difícil que aquest testimoniatge arribi mai a ningú. És impensable que un visitant de l'espai, amb sorpresa al tros de cos que fem passar per cara, llegeixi això. I em costa també imaginar que, d'aquí a milers d'anys, un goril·la o un ximpanzé prou evolucionat tingui interès a empassar-s'ho. A quin primat sensat i mínimament ocupat li interessaria saber com ens vam extingir els humans? Deu ser que els humans no havíem tardat milers d'anys a interessar-nos una miqueta per la desaparició dels dinosaures!

Per a qui dicto, doncs, el meu testimoniatge? Potser per a ningú. En soc conscient. Però m'entusiasma emprar aquest privilegi que em pot servir per a ordenar les meves idees i —no vull enganyar ningú— per a passar el temps. El poc temps que em queda, també en soc conscient. Aquesta mena de breu i accelerat compte enrere, que la solitud extrema en què visc s'encarrega de convertir en llarg i avorrit.

A més, en el millor dels casos, imagineu-vos, criatures d'altres planetes, que el mes vinent arribeu aquí i em trobeu tan deteriorada que no soc capaç ni de dir hola. Quina ràbia, tant d'esperar-vos per a res! Almenys us deixaria indicat: «au, triganers, aquí teniu tot el que us volia dir».

No sé si algú de vosaltres deu estar pensant: «Que fresca, aquesta. Li acaben d'anunciar que està sola al món, que és l'última de la seva espècie, i s'ho pren la mar de bé. Quin poc sentit de la transcendentalitat!».

Potser sí que puc semblar una irresponsable a ulls d'un alienígena poc informat sobre els darrers cent anys d'història de la humanitat. Però com a membre de la Generació Z que soc, aquesta no és pas una situació que em vingui de nou. No és un fet imprevis, ni m'agafa per sorpresa. I ara!

Ja de petits, a la canalla de la Generació Z, de

l'última generació humana, se'ns va donar una formació adequada. A escola fèiem un crèdit que es deia... Es deia... Com dimoni es deia?

—«*Educació per a la vida*».

Això mateix: Educació per a la vida. Gràcies, Nena. Allí ens ensenyaven teories de l'envelliment, bases per a la longevitat, filosofia de l'existència, tanatologia... Vaja, que ens preparaven per al futur, per a aquest futur.

De fet, no van deixar mai de preparar-nos per al dia d'avui. Ens han educat permanentment en el respecte a la vellesa, com l'estat de plenitud de l'ésser humà. I arribar-hi, com més enllà millor, no solament és positiu en l'aspecte personal, sinó també en el de l'espècie. Ens hem preocupat per la nostra salut, durant tota la vida, per tal d'arribar a tenir com més edat millor. D'allargar la nostra presència viva sobre la Terra en depenia —en depèn encara, mentre estigui jo— la nostra salvació filogenètica.

A més, cap als 75 anys vam rebre formació específica per a la supervivència. El Govern Global es lliurava en el disseny dels automatismes que permetessin una existència còmoda per a tots aquells individus de la Generació Z que entréssim en la quarta edat. La quarta edat és l'etapa de la vida que s'inicia més enllà del segle d'existència.

Un exemple dels automatismes del Govern Global són les felicitacions que avui estic rebent. Encara n'arriben, i n'aniré rebent durant tot el dia. Aquells païos van decidir que les màquines les facturarien al darrer supervivent. Fos qui fos. O sigui que no és que hi hagi ningú que me les envii expressament a mi. L'ordre va ser donada fa anys i panys. El Sistema Computacional Central, situat a Nova Alexandria, ha rebut la confirmació que la Concepció ha passat a millor vida i automàticament ha executat l'ordre de transmissió de felicitacions per a mi. Se les podia haver estalviades!

Però en general, cal reconèixer que els automatismes del govern ens han permès, com dic, una quarta edat plàcida i agradable. En la mesura que era possible, és clar.

I penseu que el govern no va dissenyar tan sols uns automatismes que tinguessin cura dels aspectes tecnològics (com ara que no ens faltés energia, o menjar...) sinó que també va vetllar pel nostre equilibri psicològic. I això és d'agrair.

Les circumstàncies psicosocials amb què els resistents de la Generació Z ens enfrontem són tan adverses que se'ns pot girar el cervell com si res. I quin espectacle, quan arribessin els extraterrestres a ajudar-nos i descobrissin que érem pocs, vells i sonats perduts.

Una mostra d'aquesta atenció psicològica és la Xarxa Telemàtica de Resistents. Tots els supervivents estem, o estàvem fins ahir, connectats per computadora. Això ha estat un gran què. Quan ja no hem pogut viatjar, o no ha estat prudent a la nostra edat fer desplaçaments, hem pogut mantenir contacte visual i auditiu amb altres persones a través de les computadores. Aquests últims mesos, dia sí, dia també, parlava amb la Concepción. De vegades simplement comentàvem el temps que feia a Amèrica i a Europa, respectivament. Altres cops ens limitàvem a contemplar-nos en silenci, llarga estona, compartint la perplexitat per la singular vicissitud històrica de què ens ha tocat ser protagonistes.

Tenir contacte amb algú de carn i ossos és una cosa reconfortant. No sé pas què faré a partir d'avui. Francament. A mi no em van les mascotes artificials, ni els hologrames... Tinc, no diré que no, una estació d'hologrames. I un cop la vaig provar. No és, doncs, que gasti prejudicis virtuals. Pots escollir les característiques del personatge: que si l'edat, el sexe, el físic, el tema de conversa... Està bastant aconseguit però, vulguis o no, saps que aquella persona no és real: t'hi llençaràs a sobre i la traspasaràs. És un pal, no pots ni abraçar-la, ni pegar-li... No sé com s'ho feia la Nàdia per mantenir relacions sexuals amb un holograma!

Em fa l'efecte, però, que una de les coses que més m'emprenyen dels hologrames és que tots els personatges que tries, i mira que n'hi ha, són més joves que una servidora. Això de no poder seleccionar una figura de més edat que tu fa que, en lloc d'un divertiment, una sessió d'aquestes es converteixi en un recordatori de l'excepcionalitat que t'ha tocat viure.

Em passa el mateix que amb els butlletins de notícies. El govern va deixar enregistrats, per al nostre entreteniment i equilibri mental, serveis de notícies virtuals. Pots elegir el format que vulguis. Jo fins fa uns anys, quan encara m'hi veia prou bé, llegia la premsa. Ells t'expliquen notícies que han estat preparades ja fa molts anys, amb el propòsit que et sentis normal i com acompanyada. Sembla que el món segueixi funcionant amb tota la tranquil·litat (o manca de tranquil·litat) que el caracteritzava. Com si hi hagués encara milions d'humans sobre la Terra. S'inventen conflictes, esdeveniments, curiositats...

Fa un parell de setmanes, un dia que em vaig sentir amb prou coratge de posar la tele, vaig veure com els balmins i els monedencs es declaraven la guerra. Aquestes dues nacions van ser inventades pels creadors de notícies virtuals. Fa més de vint anys que ens detallen els problemes que tenen, que no són pocs; les conteses electorals; la marxa de l'economia

i la tecnologia, l'activitat cultural... Són com els episodis d'una telenovel·la enregistrats cinquanta anys enrere perquè els seguidors del futur (els supervivents d'avui) estiguem distrets.

I no només distrets. Quan t'oblidaves que aquell senyor de la pantalla era un simple actor, que cria malves a hores d'ara, podies arribar a empassar-te que era el president de Balmínia en roda de premsa. Les últimes eleccions monedenques tenien tota la comunitat de supervivents en suspens. A mi i tot, no ho negaré.

Poder dinar acompanyada de les notícies de fons, encara que sàpigues que tot és virtual, que res de tot allò no passa de debò, t'anima. Et sembla que al món ocorren coses, que la gent viu tan fresca... T'oblides per un moment de la crua realitat: que la presència humana a la Terra es limita a un grapat de persones, velletes com tu, i escampades per la zona temperada. I des d'avui, ja ni això!

Del món real, totes les notícies que en teníem, provenien de la comunitat de resistents. Sempre hi havia alguna espavilada (valenta o inconscient dels perills) que s'aventurava a sortir fora de la ciutat habitatge i ens comentava per la Xarxa tot allò que havia vist. Mai bones notícies, per descomptat, encara que hi hagués a qui el satisfesia comprovar el caos que l'absència humana provocava.

Doncs, com els hologrames, una de les coses que em disgusta de la tele (potser per això l'he anada deixant de mirar) és que els que surten també són més joves que jo. Podrien haver llogat actors de la quarta edat, o haver caracteritzat els de la tercera!

Reconec que l'únic que m'interessa de la televisió, i tampoc amb avarícia, és l'esport. M'agrada seguir el campionat mundial de futbol sala i el de billar. Ja sé que són competicions celebrades dècades enrere, però suficientment alterades perquè no reconeguis ni els esportistes, ni els equips. Altrament, si tinguessis bona memòria, podries saber-ne el resultat. Potser perquè, malgrat les pressions que la meva generació va patir a fi que practiquéssim exercici físic, jo mai he estat cap gran esportista, ara no em molesta gaire veure nois i noies de setanta o vuitanta anys córrer darrere d'una pilota.

S'adverteix a la subjecte de l'elevat grau de cansament assolit i se li suggereix una pausa.

Veieu? Això és un altre detall del nivell de benestar que el Govern Global va deixar preparat per a la Generació Z. El Dispositiu de Control Sanitari Permanent. Gràcies a aquesta armilla que porto posada —i que no pesa gens, m'agradaria que us la poguéssiu emprovar—, la Nena va seguint, en tot moment i a tothora, les meves constants vitals. Si hi ha

cap problema m'avisava, com fa uns instants que em deia que soc massa cotorra... Si seguís xerrant molta estona, i ella arribés a valorar que m'estic fatigant en excés i que puc posar en perill la meua salut, em tornaria a avisar i m'amenaçaria de suspendre l'activitat.

Recordo temps enrere, quan encara vivia el Kaled, que un dia discutíem apassionadament a través de la Xarxa. Ell comentava que la seva longevitat, tot i ser un mascle, es devia a la pràctica del naturisme. Jo li replicava que era el seu sentit de l'humor el que l'aguantava: sempre estava de gaita. Em devia anar excitant amb la controvèrsia i la Nena, després d'uns avisos que no vaig ni advertir, va tallar sobtadament la comunicació. Una hora després, quan els batecs del cor m'ho van permetre, vaig tornar a trucar al Kaled per disculpar-me. No va caler, la Nena l'havia informat de tot i l'home se'n feia perfecte càrrec.

Pobre Kaled, ell sí que se'n va anar al canyet d'un atac de cor! El seu majordom cibernètic em va trametre (es veu que n'era la darrera voluntat) una foto dels seus genitals. Encara la conservo. De vegades la projecto en tres dimensions a la sala d'estar i em passo hores observant la imatge ampliada. «Quins collons, els del Kaled!»

Doncs bé, a través de les dades recollides permanentment per l'armilla, em van fent el seguiment,

m'informen, em suggereixen coses a fer o m'administren medicaments... A partir de tot això confeccionen el Preparat Dietètic Ajustat (la teca, vaja) que em donen cada dia. Malgrat la meva dentadura postissa, em dispensen una dieta variada en quantitat suficient per a satisfer les meves necessitats energètiques.

Quan m'assec a taula, la Unitat Metabòlica em mesura el metabolisme basal, em pesa, rep informació de l'armilla de si he executat la taula diària d'exercicis físics, si he caminat, si he fet esforços extrems... En pocs segons comença a servir-me la manduca amb els reforços de calci, zinc i ferro, o amb unes píndoles complementàries que contenen elements inorgànics i vitamines. Vitamina C i D a mansalva, perquè són antioxidants i es tracta d'evitar que em rovelli més del compte. El complex d'antioxidant, d'anticoagulant i d'antidepressiu no ha fallat en cap dels esmorzars d'aquests últims decennis. És com començar el dia antitot, contra corrent. I és que viure, a la meua edat, és una audàcia contranatural.

No es menja pas malament, aquí. No sempre reconec el gust dels aliments, ni la seva naturalitat. Suposo que tot és precuinat fa dècades. Però no cal patir: no hi ha res caducat, ni dur, ni sec, ni fred, ni passat. A més, el meu paladar ja no és el que era. I

per a mi, tot està prou bé. No em queixo. Tampoc no podria...

Una altra cosa que agraeixes és que tot t'ho serveixen en plats termos perquè puguis menjar sense presses i no hakis de patir per si es refreda. I el millor de tot: no només no he de cuinar, sinó que no he de rentar ni un plat!

La Concepción, en canvi, va demanar al seu majordom cibernètic poder preparar-se ella els àpats. Sempre hi ha masoquistes!

Ah, i per descomptat: aquí es bufa cullera cada dia! No pas com aquell costum, que les autoritats van imposar a la nostra generació, de menjar dia sí, dia no. En deien...

—*Desacceleració dietètica del procés d'envelliment.*

Això mateix! Els científics del segle xx (si els podem anomenar així) van descobrir que la restricció en el menjar actuava sobre algun mecanisme sensitiu del cervell que regulava el procés d'envelliment. *Algun mecanisme*, així mateix ho deien aquells bruixots de fa tres segles. Aquesta afirmació tan vaga com antiga, i obtinguda a força d'experimentar amb rates, bastà perquè el govern, buscant sistemes desesperats d'allargar les nostres vides, instaurés per decret això de menjar en dies alternatius. Una putada.

No oblidaré mai quan van limitar els restaurants! Només es podia endrapar els dilluns, dimecres, divendres i diumenges. Al principi hi va haver molt d'embolic i, fins i tot, protestes. Però als qui es queixaven, el govern els va titllar de terroristes que anaven contra els interessos generals de la humanitat; i estant, com estàvem, en una situació d'emergència mundial, en va fer executar més d'un. Un abús de poder que la meva ment infantil i immadura va trobar la mar de bé.

Però no tothom complia la llei. A les cases, la gent esmolava les dents quan li rotava. La meva tia menjava cada dia. Però en canvi, uns i altres controlaven que els zetes (sobretot els zetes joves) acatéssim la legislació al peu de la lletra. S'entenia que els qui havíem d'allargar l'existència érem nosaltres, no els zetes madurs ni, per descomptat, les generacions precedents.

Una cosa semblant passava amb les drogues, completament prohibides per als més joves de la darrera generació humana, i tolerades (sempre amb discreció) entre els madurs. Els joves de la Generació Z (els futurs resistents) hem anat veient com s'incrementava l'edat de venda, per exemple del tabac, a uns confins que ens impossibilitaven l'accés a aquesta droga cancerígena i contaminant. Jo encara puc recordar els rètols de «Prohibida la venda de

tabac, amb o sense haixix, als menors de trenta anys»; i després als menors de seixanta; i de noranta...

Encara algú, mogut per l'enveja i la ignorància, va acusar els zetes de ser una generació de consentits, perquè érem per sempre els fills petits de la humanitat. Darrere nostre no venia ningú... Consentits? La mare que els va parir! Si sabéssiu la quantitat de cabronades que hem hagut de suportar! Serà possible! El sacrifici que s'ha exigit als últims zetes, la responsabilitat que s'ha carregat a les nostres espatlles... Consentits!

Suspensió de dictat: Davant els repetits i ignorats avisos a la subjecte sobre la necessitat d'aturar l'activitat i recuperar les constants vitals normalitzades, m'he vist forçada a interrompre momentàniament el dictat. El futur receptor d'informació sabrà valorar aquest fet, en bé de la salut de la subjecte, darrer exemplar de l'espècie humana.